

Дивовижна дружба

Олександр Копиленко

Люблю я бродити по лісі, слухати зелений шум дерев, коли здається, що кожне дерево шумить на свій мотив, на свій лад. Сосна сухо виспіває вгорі, бо крізь віти її з присвистом пролітає вітер. Дуб густо шелестить, наче з металевим гудінням. Ніжно, мрійно ворухать своїм листячком осика і верба...

Ось чому я не пропускаю можливості побувати в лісі у знайомого лісника. Там я всі стежки і всі чудові галявинки знаю.

Приїхав я до нього й цього літа і був вражений дивовижною друбою.

Лісник знайшов лисячу нору, розкопав її і забрав лисенят. Одвіз він їх у зоопарк, а собі одного залишив. Лисеня стало зовсім ручним, стрибало людям на руки, а особливо любило свого господаря. Коли вже лисеня піросло, довелося посадити його на цеп у дворі. А щоб собаки його не розірвали — обгородити дротяною сіткою...

Ми знаємо казочку про те, як лисиця впіймала півня і понесла кудись світ за очі, щоб поласувати курятиною. Насилу півень обманув ту лисицю... Та відомо ж і те, що ніколи не пропустить лисиця можливості вкрасти курку, особливо взимку.

А тут я натрапив на зовсім інше... Повів мене мій знайомий лісник показати своє лисеня. А воно вже й величеньке. Кинулося до свого господаря, скавчить стиха, лащить.

За нами вбігло рябеньке кошенятко і вже величенький півень — червоний, мов огонь, хвіст — як віяло.

— Оце дивіться, нерозлучні друзі,— каже лісник.

— З півнем у дружбі? — здивувався я.

— Атож... Ось вийдемо, подивитеся.

Лісник ще погладив свого вихованця, і ми вийшли із загорожі. Стоїмо, дивимося. Лисеня лягло біля своєї будки. Кошеня притулилося до нього, а півень і собі підійшов і сів з другого боку, щось там, сидячи, подзьобує.

— Ну, як вам? — питає лісник і сміється.— Сам вперше в житті таке спостерігаю. І уявіть собі, коли довго немає півня чи кошеняти, лисеня сумно скавчить, неначе кличе їх. А тільки заявляться, веселішим стає, спокійно собі лежить, як оце й зараз. А півень йому ще й наспіває. А кошеня й ночує з ним у конурі або просто на землі, притулиться близьенько і муркотить собі...

Так, дивовижну дружбу спостерігав я.